

své role, ale především je výborně fyzicky vybaven pro řadu pohybových gagů. Jeho repliky jsou přesně pointovány a podtrhávány výrazným gestem i mimikou.

Tomuto dominantnímu výkonu sekunduje několik výborných partnerů (Basset, Cowperová ad.) a ostatní sice s plným nasazením, ale ne vždy se stejnou mírou invence, přijímají funkci postav, jež doplňují a umocňují řetězec gagů. Překotné tempo, jež tentokrát herci nasadili, však vyvolává předimenzovanost zvukové stránky představení. Především v závěru první poloviny se už mnozí nadbytečně překřikují, což ale také mohlo mít na svědomí poněkud nezvyklé prostorové řešení vynucené dvěma rozdílnými plochami jeviště.

Chtějí-li amatéři v tomto typu zábavného divadla konkurovat profesionálům, pak jedině s takovou mírou nápaditosti a herecké vybavenosti.

Za porotu R. Felzmann

NOMINACE PRO POSTUP DO NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY

Soubor MKZ z Horšovského Týna: Georges Feydeau, MANŽELSTVÍ NA DRUHOU

Soubor MKZ z Horšovského Týna uvedl MANŽELSTVÍ NA DRUHOU osvědčeného francouzského klasika Georgese Feydeaua. Tento vaudeville patří do raných děl autora (napsal jej spolu s M. Desvalliersem), zachází

poněkud volněji s motivy, ale nepostrádá onu okouzující bláznivost v propletení manželů, nevěst, tchýní i milenců.

Režisér Václav Kuneš upravil text a domyslel některé motivy, ale především přesně stanovil styl charakteristiky postav a gradování jednotlivých situací. Všechny představitele celé galerie postav vede k přesnosti v použití hereckých prostředků, k výrazné charakterizační zkratce i rozehrání působivých mizanscén. Soubor se mu za toto úsilí odměňuje řadou kreací v bohaté škále hereckých prostředků a v obdivuhodné souhře.

Nelze pominout jednoduché a vkusné vyřešení scény a především pečlivě zvolenou a přesně charakterizující kostýmní složku. Inscenace je vedena ve svižném a proměnlivém tempu, až v posledním jednání se objevují místa temporytmického zaváhání. Jde především o scénu snídaně manželského trojúhelníku, kde dlouhé rozhrávání brzdí výsledný dojem, neboť divák tuší pointu.

Soubor je nominován do národní přehlídky především jako ukázka poučeného režijního přístupu k danému žánru i k důsledné herecké práci, kde i nejmenším postavám je věnována potřebná pozornost. Obdivuhodná je i herecká vybavenost souboru, takže ocenění se dočkali i představitelé menších rolí.

Za porotu: R. Felzmann

Právě čtete

číslo 0.

VĚTRNÍK

Ročník XL.

Pátek 9. října 2009

Porotcovské číslo

Větrník, zpravodaj XL. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk H&H Servis. Náklad 10 ks.

Zdarma.

Hodnocení doporučených představení do programu XL. Krakonošova divadelního podzimu

Divadelní soubor Klicpera ze Sadské: Kdes to byl(a) dnes v noci (Sadská)

Před svým domácím publikem se Divadelní soubor Klicpera ze Sadské s energií pustil do známého titulu z oblasti bulváru – do Ayckbournova „Kdes to byl/a v noci?“. Text patří k tomu lepšímu ze zábavného repertoáru, avšak potřebuje výrazný režijní nápad, který by inspiroval k důsledné herecké práci.

Zde je problém této příjemné a vkusné inscenace: vedle výrazné stylizace v nadsázce hereckých typů (Frank, Willy, Mary) se pohybují téměř realisticky jednající postavy (Fiona, Bob, Tereza). Tato nesourodost herecké práce v řadě scén zbytečně rozvolňuje rytmus představení a prozrazuje obtížnost předlohy: autorské nápady jakoby se v komických situacích opakovaly a nikoli násobily. Tady by nejspíš pomohly škrty, a to v situacích, kdy herce opouští nápaditost ve vymýšlení gagů a spíše se spoléhá na slovní vtip, jenž však postrádá pointování. Cestou by asi mohlo být - vedle dotvoření typologie postav - vypuštění či alespoň zkrácení retardu-

jících situací, což by prospělo spádu představení a překlenulo místa, kde ohlas publika byl spíše výrazem sympatií k domácím hercům.

Inscenace jako celek je ale příjemně zábavná a zaujme výkony tří herců (tj. polovinou postav!). Proto byla porotou doporučena k postupu na národní přehlídku.

Porota Rudolf Felzmann, předseda, JUDr. Jaromír Kejzlar, Vlastimil Ondráček

DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou LIMONÁDOVÝ JOE komedie Jiřího Brdečky (J.Đul)

Druhým představením Josefodolské přehlídky byl LIMONÁDOVÝ JOE v podání Divadelního spolku Krakonoš z Vysokého nad Jizerou. Výjimkou bylo uvedení inscenace na domácím jevišti ve Vysokém, kdy byl vypraven pro část publika a porotu autobus. Toto nezvyklé řešení má své opodstatnění, inscenaci nelze „zmenšit“, a to nejen vzhledem ke stavbě scény, ale také k počtu účinkujících.

Režisérka Marie Trunečková vyšla z literární podoby filmového scénáře Jiřího Brdečky, aniž by hledala jakékoli vnější prostředky k úpravám pro jeviště. Naopak, jako hlavní princip zvolila co nejdokonalejší převod prozaického líčení doplněný až útržkovitými promluvami jednotlivých osob. Filmový střih detailů nahradila širokým záběrem s využitím početného komparzu, který v takovém rozsahu na amatérském jevišti bývá skutečně vzácným jevem.

jednotlivých situací. Inscenace byla pak ve všech směrech nesporným vrcholem přehlídky.

Porota: Prof. Mgr. František Laurin, (předseda), Mgr. Alexandr Gregar, Mgr. Jaromír Vosecký, Hana Cihlová (tajemnice).

Rádobydivadlo Klapý: František Hrubín, Romance pro křídlovku

Rádobydivadlo Klapý inscenuje poezii. Zvolilo si k tomu poemu Františka Hrubína Romance pro křídlovku, a to ve zpracování do scénáře pro činohru Národního divadla. Tento scénář Hrubínův text rozmontoval a jeho kusy slepil do nových vazeb. Přináší to některé problémy, především ochuzení Hrubínova sdělení, narušení básnického celku a dokonce i plynulosti sdělení. Vzniklo sdělení nesouvislé a přetržené, které předpokládá dokomponování nového celku jevištní akcí, případně celým jevištním aparátem.

Co na tomto půdorysu scénáře uskutecnila inscenace Rádobydivadla? Vytvořila sérii obrazů, v nichž dominuje střídavě básnická metafora Hrubínova a mimoslovní metaforická nápověď, scénicky komponovaná. Takový inscenační přístup předpokládá nápaditou práci s jevištními znaky. Díky nim mnoho obrazů z jeviště působí silnou sugestivitou a i prvky zdánlivě realistické se proměňují v básnické sdělení. Připomeňme si jen moment snad až naturalistický – omývání mrtvého těla dědečkova: probíhá beze slova a vydá za několik Hrubínových slok.

Metaforické sdělení z jeviště před-

pokládá divákovu představivost a skutečně diváka pro bohaté představy získává. K tomu napomáhá celý aparát zvukový, světelný, hudební a dekorační i hra herců, kteří především svojí akcí určují místo a charakter prostředí.

Jestliže nás něco zarmoutilo v této inscenaci, byla to ne vždy dost dokonalá dikce, která zejména v expresivních partiích dochází k deformacím. Tenhle nedostatek se dokonce nevyhýbá ani oběma postavám Františka. Po zvládnutí korektury v tomto ohledu bude možné hovořit o jisté dokonalosti.

Za porotu J. Hraše.

Divadlo TMA z Terezína: M. Cooney, Nájemníci pana Swana aneb Habaďůra

Divadlo TMA z Terezína uvedlo groteskní komedii „Nájemníci pana Swana aneb Habaďůra“. Její autor M. Cooney napěchoval text nezměrným množstvím bláznivých situací a jde o to, zda inscenátoři mají invenci k jejich naplnění. Tereziánská inscenace prošla v loňském roce až do národní přehlídky činoherního a hudebního divadla v Děčíně, což ale nebrání další soutěžní účasti v oblasti venkovských divadel.

Inscenace se vyvíjí, byť v malých krůčcích. Hlavní protagonista (Martin Soudský – Swan) využívá všech příležitostí k bravurnímu rozehrání příběhu muže, podvodně získává všemožné sociální podpory, aby vyřešil svou finanční situaci. Jedná se o nadprůměrný herecký výkon, neboť herec bezpečně zvládá konverzační nároky

višti nesporně netuctovým a ocenění hodným dílem.

Porota: Prof. František Laurin (předseda), Jaromír Vosecký, Saša Gregar, Alena Exnarová

Ořechovské divadlo: Vlastimil

Peška, Babička v trenkách

Ořechovští ochotníci přivezli na Hanácký divadelní máj bláznivý vaudeville, jak sami svůj kus označili v programu. Autorem textu, hudby k inscenaci, choreografie i scény je ostřílený divadelník a Ořechovské divadlo právě díky spolupráci s V. Peškou získalo, vypracovalo si a udržuje stále na vyšší úrovni vlastní poetiku. Inscenace mají nezaměnitelný styl, takže když se řekne Ořechov, každý, kdo je jednou viděl, ví, co ho jako diváka čeká. Je to vkusná, kreativní zábava okořeněná patřičným humorem místy intelektuálního, místy zemitého charakteru. V inscenaci hry Babička v trenkách soubor nezklamal, očekávání bylo naplněno.

Nepatrné výhrady lze mít k několika málo okamžikům, ve kterých se naruší atmosféra (např. scéna s otevíráním duhových deštníků v „tiché“ písničce vždy vyžaduje ke zdárnému provedení prostorovou zkoušku i kontrolu rekvizit). Míra vkusu je poněkud překročena ve scéně dvou mužů v parní sedací lázni.

Individuální výkon Heleny Peškové v roli Stely je základním stavebním kamenem úspěchu inscenace, ale není to tak, že s touto zdárně zahranou postavou stojí a padá inscenace: je zde dlouhá řada výborných individuálních

výstupů ostatních účinkujících. A samotná Helena Pešková potřebuje k udržení kvality postavy v průběhu repríz mírnou autocenzuru (zejména v chlapecké roli).

Jakkoliv jde o vaudeville, tedy veseleloherní divadelní žánr se zpěvy, inscenace se dotkne i současného (snad i nadčasového) tématu: občasně rozumové omezenosti policistů, ba dokonce poukáže na kriminální chování členů policejních složek. Jakkoli je toto téma v inscenaci okrajové, neboť tématem je zde samotná forma a obsah je věci podružnou, sluší se i za toto poděkovat.

Ladislav Vrchovský

Soubor JEN TAK, Chvaletice,

Muž sedmi sester

Soubor JEN TAK z Chvaletic tvoří skupina divadelníků, kteří na sebe velmi dobře slyší a pracují vědomě s jasným divadelním názorem. Inscenace dramaturgie Havlíčkova textu autorů Glassera a Šubrtové *Muž sedmi sester* přesvědčivě dokládá kvality souboru.

Téma cynického jednání skupiny mladíků, hledajících smysl svého adrenalinového života v surovosti a manipulaci s lidmi, je účinným obrazem současného až vyprázdněného života části populace. Hraje se dynamicky ve vypjaté komediální rovině s velmi plastickým odstíněním charakteru. Bohatší rozehrání partnerské zpětné vazby a menší přímočarost průběhu dialogů by možná posílily i v této komediální rovině hledání bohatšího řešení a překvapivější vývoj

Toto vytváření krátkých dialogů, zarámovaných choreograficky propracovanými akcemi sboru s drobnými charakteristickými detaily (chování kovbojů i lehkých žen) je výrazně rytmizováno zdařilou hudební složkou včetně písňových vstupů, mnohdy vtipně doplňovaných projekcí. Vše probíhá v dokonalé harmonii s velkým nasazením všech účinkujících. A především: z jeviště dýchne kouzlo bezprostřední vzájemnosti aktérů, jakého snad lze docílit jen na amatérském jevišti a jež je zřejmě nejsilnějším dojmem pro diváka.

Představitel titulní role (Adam Bartoň) pak naznačuje - a spolu s ním řada dalších, ale především Tornádo Lou, Winnifred se svým otcem či sourozenci Badmanovi ad. - další princip inscenace. Předloha, která někdy působí jako parodie (ovšem v době vzniku vlastně český divák moc nevěděl, co je parodováno!), je zde naplňována v pozoruhodně stylizované naivitě, upřímnosti a poctivém hraní typů, ať už kladných, či záporných. Náhled a odstup od typu (nikoli charakteru!) postavy umožňuje odlehčené herectví se smyslem pro sebeironii.

Představení, střídající krátké činoherní sekvence s komparzovými scénami, hudbou, zpěvem a tancem, plyne v příjemném rytmu. Jenže i textová předloha má svůj problém, když musí dospět k závěru a jistým způsobem uzavřít zápletku. Závěrečná čtvrtina inscenace mění rytmus, stává se pozvolnou a vše zůstává jen na delších, ryze činoherních sekvencích. Hudba umlkne, sbor se vytratí, projekce je ilustrativní kulisou a s tím vším

ztěžkne i onen lehký opar okouzlení. Až šťastný konec vše napraví a umožní divákům nadšený potlesk.

U takto celkově výborně vymyšlené režijní koncepce bychom předpokládali nový a nečekaný nápad pro rozmotání nesmyslného příběhu lásky, sourozenectví, peněz i hospodářského rozkvětu. Jsme přesvědčení, že k tomu stačí málo a inscenátoři určitě ještě najdou nápad pro celkové dotvoření. Vysokým patří poděkování za čerstvý doušek amatérského kumštu a dobré nálady, vytvořené jednoduše i působivě v uvolněné bezprostřednosti.

Za porotu R. Felzmann

Porota Pavel Harvánek, Rudolf Felzmann, Jiří Hraše, Jaroslav Kejzlar

Divadlo Neklid Voletiny:

Petr Vanžura, Prase v kufru (Miletín D1)

Soubor z Voletin jsme s inscenacemi textů Petra Vanžury a v režii aurora viděli už několikrát, ale letos se ve svém snažení dobrali společně zatím nejzajímavějšího výsledku. *Prase v kufru* je v podstatě určitým typem absurdního divadla – zobrazuje uzavřenou společnost („Osada v roklí“), jejíž členové mají na základě jednání vyjevit určité charakter, které jsou obrazem celé naší současné společnosti. Dialog je napsán živě, ale je pravdou, že postavy více vyjevují svá stanoviska, než charakter prostřednictvím jednání a vztahů.

Problémem je také postava záhadného pana Šillera – členové osady se

scházejí kvůli tomu, aby rozhodli, zda ho přijmou za člena či nikoliv. S oslovením a komentáři se obrací do hlediště a tady není srozumitelné, zda pan Šiller je jedinou konkrétní osobou nebo zda je jím celé hlediště. Šiller funguje jako katalyzátor jednotlivých příběhů, ale pokud by byl konkrétní osobou, pak by některé komentáře a chování členů osady před ním nebyly zcela uvěřitelné. Vyjasnění této záležitosti by pak jistě prospělo celku inscenace.

Kladem jsou kvalitní herecké výkony a již zmíněné živé a autentické dialogy, takže i přes uvedené problémy jde o představení, které diváka zaujme, pobaví a donutí k přemýšlení nad ne právě kladnými lidskými vlastnostmi. Navíc inscenace ryze autorského textu není u venkovských souborů (až na několik výjimek) běžnou záležitostí a také proto se porota rozhodla doporučit ji na KDP.

Porota: Prof. František Laurin (předseda), Jaromír Vosecký, Saša Gregar, Alena Exnarová

Divadelní spolek Vojan Libice nad Cidlinou:
Francis Joffo, Prázdniny snů (Miletín D2)

Největším problémem této inscenace je samotná předloha, která se v žánru situačních komedií řadí k těm nepříliš kvalitním. U dobrých komedií tohoto typu je čitelná dějová linie, zatímco tady jde o tříšť motivů, které zůstanou nedokonané. Je zde řada vtipných vět a point, ale vše působí spíš jako výsle-

dek racionálních konstrukcí než divadelního citění.

V druhé polovině už není moc co hrát, takže vše začíná působit poněkud zdouhavě. A to i přesto, že Libičtí činí maximum. Situace jsou režijně i herecky dobře vybudované, vše je přehledné, herci hrají naplno a s chutí. A tak i přes všechny výhrady k předloze diváky pobaví.

Je sice velká škoda, že si pro svoje (u amatérského souboru nikoliv běžné) umění dobře udělat žánr situační komedie nevybrali kvalitnější předlohu, ale právě pro toto umění by jejich zařazení na KDP bylo přínosem.

Porota: Prof. František Laurin (předseda), Jaromír Vosecký, Saša Gregar, Alena Exnarová

Divadelní spolek KOTOUČ Štrambersk: Verena Kanaan, Drahoušek Anna (Štítina)

DS Kotouč Štrambersk přivezl na letošní Štívadlo inscenaci mimořádně kvalitní hry Vereny Kanaan Drahoušek Anna. Hra pro dvě ženy je velmi náročná na šíři interpretačních prostředků, počínaje intonačně bohatým mluvním projevem, vyzrálostí gesta i mimiky. A ve všem shora řečeném lze nalézt u obou představitelk, Pavly Jurkové a Dagmar Benešové, rezervy. Zcela jistě je zde ovšem perspektiva zrání inscenace během repríz, zúročí-li se pohled zvenčí.

Téma hry, lidská osamělost pramenící v sebestřednosti, negativně vyhraněné osobnosti, závisť úspěchu, bylo souborem vystiženo v podstatě přesně.

těn v titulu hry hned vedle autora textu.

Činoherní část inscenace nese v sobě určitý komediální potenciál, který je dán hlavně předlohou zpracovanou vskutku originálně M. Klapetkem. Z původního příběhu zůstala jen hlavní kostra, jinak vše okolo je nahlíženo současnými problémy a s velkou dávkou humoru (ironie, parodie, nadhled apod.). Slovo je psáno veršem (spíš rýmováčkami) i prózou. V tomto tkví určité úskalí pro inscenátory, jak text interpretovat. Ne všem se daří stejně.

Neživějšího kontaktu s divákem se dosahuje tam, kde zazní ironie v interpretaci, či jevištní akce je v kontrastu se slyšeným. Stejně tak je tomu i v případech, kdy v herecké stylizaci je dosaženo potřebného nadhledu (Šándorovo vyznání dceři Kolomana). Nejlépe např. vychází začátek druhé poloviny po přestávce včetně taneční kreace cikánského sboru s „pracovními“ nástroji. Režii se nepodařilo (zatím) najít klíč k jednotnému stylu činoherní složky.

Scénografie i výběr kostýmů je zcela v duchu nadhledu předlohy (je to libé pro oko). Scéna vyhovuje ansámblivosti počtu herců na scéně, včetně nejvhodnějšího umístění kapely. Pracuje se účinně se znakem charakterizujícím potřebná prostředí.

Inscenace si dala za cíl úspěšně se včlenit do žánru hudebně zábavního divadla. To se souboru v zásadě podařilo.

Dušan Zakopal

Divadelní soubor DOVEDA Sloupnice

Pietro Garinei, Sandro Giovannini: **Alelujá, dobří lidé** (Klíče k ráji)

Soubor Doveda v čele s režisérkou Markétou Světlíkovou si před sebe klade stále nové a nesnadné úkoly. Po loňské inscenaci E.A.Longena *Soudce jako břitva* sáhl tentokrát k nastudování italského muzikálu broadwayského typu *Alelujá, dobří lidé*, který měl v Itálii premiéru v roce 1970. Je to trochu středověké mysterium (víra v blížící se konec světa), trochu fraška. Příběh založený na kontrastech a neustálém střídání situací - o dvou lumpech, kteří vydělávají na předsudcích lidí, až blížícímu se konci světa na chvíli sami uvěří.

Tento muzikál pro velký orchestr zazpívají Dovedové za doprovodu klavíru, houslí a bicích. Omezení počtu nástrojů a také absence tradičních muzikálových tanečních čísel může místy působit zdání jisté zdouhavosti, ale kvality celku rozhodně převažují. Vše se odehrává ve funkční variabilní scéně, jejímž základem je dřevo, provazy a na dřevě malované obrazy, v odpovídajících kostýmech.

Velkým kladem inscenace je herecké nasazení a spontaneita, velmi kvalitní pěvecké výkony i pohybová složka inscenace. V Miletíně se trochu rozpadl závěr první poloviny před přestávkou, který tak měl několik konců. Ale vzhledem k tomu, že jsme byli svědky premiéry inscenace, lze přepokládat, že dojde ještě k dalšímu posunu v její kvalitě. Už takhle je tato inscenace muzikálu na amatérském je-

charakteristickými detaily (chování kovbojů i lehkých žen) je výrazně rytmizováno zdařilou hudební složkou včetně písňových vstupů, mnohdy vtipně doplňovaných projekcí. Vše probíhá v dokonalé harmonii s velkým nasazením všech účinkujících. A především: z jeviště dýchne kouzlo bezprostřední vzájemnosti aktérů, jakého snad lze docílit jen na amatérském jevišti a jež je zřejmě nejsilnějším dojmem pro diváka.

Představitel titulní role (Adam Bartoň) pak naznačuje - a spolu s ním řada dalších, ale především Tornádo Lou, Winnifred se svým otcem či sourozenci Badmanovi ad. - další princip inscenace. Předloha, která někdy působí jako parodie (ovšem v době vzniku vlastně český divák moc nevěděl, co je parodováno!), je zde naplňována v pozoruhodně stylizované naivitě, upřímnosti a poctivém hraní typů, ať už kladných, či záporných. Nadhled a odstup od typu (nikoli charakteru!) postavy umožňuje odlehčené herectví se smyslem pro sebeironii. Představení, střídající krátké činoherní sekvence s komparzovými scénami, hudbou, zpěvem a tancem, plyne v příjemném rytmu.

Jenže i textová předloha má svůj problém, když musí dospět k závěru a jistým způsobem uzavřít zápletku. Závěrečná čtvrtina inscenace mění rytmus, stává se pozvolnou a vše zůstává jen na delších, ryze činoherních sekvencích. Hudba umlkne, sbor se vytratí, projekce je ilustrativní kulisou a s tím vším ztěžkne i onen lehký opar okouzlení. Až šťastný konec vše napraví a umožní divákům nadšený

potlesk. U takto celkově výborně vymyšlené režijní koncepce bychom předpokládali nový a nečekaný nápad pro rozmotání nesmyslného příběhu lásky, sourozenectví, peněz i hospodářského rozkvětu. Jsme přesvědčeni, že k tomu stačí málo a inscenátoři určitě ještě najdou nápad pro celkové dotvoření. Vysockým patří poděkování za čerstvý doušek amatérského kumštu a dobré nálady, vytvořené jednoduše i působivě v uvolněné bezprostřednosti.

*Za porotu R. Felzmann
Porota Pavel Harvánek, Rudolf
Felzmann, Jiří Hraše, Jaroslav
Kejzlar*

DS Boleradice: Cikánský baron

Domácí Divadelní spolek bratří Mrštíků se představil hrou J. Strausse a M. Klapetka Cikánský baron s hudební úpravou M. Horáka a v režii J. Merlíčka. Z hlediska textové předlohy i hudební složky inscenace tvořené cimbálovou muzikou se jedná o ojedinělý počín. Snahou režie bylo oprostít se od operetního klišé a vytvořit „činohru s ojedinělými písničkami.“ To se souboru v zásadě daří. Velké úsilí a vložená energie se zúročila v nadšení a chuť, s jakou se hraje a hlavně zpívá. To vede k bezprostřednímu kontaktu s obecností. Pěvecký projev je na velice vysoké úrovni, a to nejen v sólových partech, ale i ve sborech. Hudební stránka tvořená motivy Strausových melodií v provedení cimbálové kapely je svébytným a originálním dílem a autor by si zasloužil být umís-

Zásahy do textu jsou místy opodstatněné, místy však také zbytečné.

U hereckých výkonů lze ještě pracovat na zdokonalení dikce (artikulace), hlavně však na vystavění vnitřního procesu u obou postav, který povede ke skutečně motivovanému jednání. Oba dva herecké výkony pak dosáhnou větší přesvědčivosti, pravdivosti a věrohodnosti.

Lze doporučit i zamyšlení nad vhodností použitého hudebního motivu, využití všech rekvizit a prvků scény.

Inscenace má také rezervy v tempu (retardačně působí přemíra pauz v první půli), i v rytmu (ne všechny scény mají stejnou vypovídající důležitost, jsou však bohužel hrány převážně v jedné rovině).

Představení jako takové bylo vřele přijato publikem a vlastní úrovní se zařadilo k tomu lepšímu, co letošní Štívaldo přineslo.

Porota: Dušan Zakopal, Hana Ciovská, Ladislav Vrchovský, Reně Šmotel

Kroužek divadelních ochotníků Hvozdná: Per Olov Enquist ,V hodině rysa (Němčice D1)

Ochotníci z Hvozdné nám připravili divadelní zážitek, při němž si, soudě podle reakcí diváků,

každý přišel na své. Dramatický text Pera Olova Enquista, který na vypjatém okamžiku setkání vědecké pracovnice a farářky s duševně narušenou mladou vražedkyní rozvíjí složité pleť otáček a náznaků odpovědí, týka-

jících se elementárních lidských hodnot (život, smrt, Bůh, vztahy k blízkým, vztah k sobě samému), dokázali Hvozdenští rozehrát do mnohohrstenatého, komunikativního jevištního tvaru.

A to především díky citlivému režijnímu uchopení Dušana Sitka a hereckému výkonu Kristiny Sitkové v roli Dívky. Její výkon bude nesporně patřit k vrcholům letošního festivalu. Je z něj cítit bohatá herecká představivost a fantazie, napájená hlubokým studiem zpracovávaného materiálu, schopnost okamžitého vytvoření sugestivního jednání v jevištní situaci, kultivovanost především slovního a gestického projevu.

Je však třeba se zmínit i o některých problémech, které představení provázely. Šlo např. o nepřesvědčivost hereckého jednání v expresivních pasážích hry. Jistá nevyrovnanost hereckých výkonů také neumožnila plněji rozehrát vztahy mezi Dívkou a Mladší a Starší ženou a využít vypravěčskou pozici (tedy subjekt vyprávění) farářky uvnitř příběhu. V rámci debaty po představení se také probíraly určité významové posuny oproti původní Enquistově hře, které vznikly úpravou – v původním textu jde o příběh chlapce, nikoli dívky.

Zmíněné nedostatky či možné sporné momenty v inscenaci a představení však nebyly překážkou silnému diváckému zážitku, který jsme si z představení odnášeli.

Aleš Bergman

Porota: Vladimír Zajíc, MgA., Ladislav Vrchovský, Doc. Mgr. Aleš Bergman, Ph.D.

**Morkovští ochotníci: Jaroslav Vost-
rý, Tři v tom
(Němčice D2)**

Morkovští ochotníci se na letošním festivalu představili svým nastudováním hry Jaroslava Vostrého *Tři v tom*. Hra je „rozvíjená podle principů komedie dell' arte“, jak Morkovští velmi správně připomínají v programu a jak se jejich poučenost promítla i do samotné inscenace (režie Tomáš Ledvina). Mohli jsme sledovat představení plné humoru, třeba i velmi hrubozrného, nikdy však nepřekračujícího hranice vkusu a podbízení se divákovi (občasné zabalancování na hraně nakonec vždy naštěstí sklouzalo na tu správnou stranu), humoru, vycházejícího z vyložení situací a nepsychologizující, ale chápající nadsázky hereckých typů. Na některých místech inscenace je pak přímo tematizována samotná hravost jako základní princip společné zábavy (např. když jedna z dívek diriguje pro ně samy i pro diváky jejich společný křik apod.).

Inscenovat komedii tohoto typu však vůbec není lehké, a tak přece jen musíme mluvit o místech, kde se souboru až tak nevedlo. Kvalita výkladu a porozumění situacím kolísala. Zatímco např. první scéna otců působila bezradně, herci se nemohli opřít o adekvátní akce, které by vycházely z jejich hlubšího vyložení, a byli nuceni uchylovat se jen k povrchní a záhy nic nepřinášející pohybové ilustraci

každého slova, pak jejich společná situace po návratu z hospody byla naplněna akcemi (přeželelé vlasy, jejich česání přes klobouk, etuda se ztracením rovnováhy s větou „Nestrkej do mě“ atd.), které z ní udělaly jedno z nejzdařilejších míst představení. K problematickým místům patří nenalezení principu pro vznik humorných akcí při převleku mladíků za lékaře, při vítězství slaboučkého otce Ubalda nad silným El Capitanem a dalo by se mluvit i o dalších situacích.

Pokud bychom měli mluvit o hereckých dispozicích a herecké připravenosti souboru, je tu cítit nesporný potenciál a zřejmá snaha o systematickou práci, avšak, samozřejmě, u jednotlivých herců se projevují různě. Můžeme vyzdvihnout výkon Petry Žákové jako Colombiny se schopností hereckého střihu, zkratky, se vše propustujícím temperamentem propojeným s temperamentem postavy (ale pozor na hrozící nadužívání některých mimických prostředků). Naopak u některých herců pak snaha o základní pregnantní výslovnost vedla téměř k pauze za každým slovem... Při debatě se souborem po představení jsme hovořili i potřebě řešit ještě roli Lékaře (hraje ho žena), který působí zatím v inscenaci cizorodě.

Přes zmiňované nedostatky bylo představení mladého souboru příjemným překvapením a zejména příslibem do budoucna.

Aleš Bergman

Porota: Vladimír Zajíc, MgA., Ladislav Vrchovský, Doc. Mgr. Aleš Bergman, Ph.D.

**Divadelně-hudební soubor lout-
ky bez nitek z Němčiček: PÍRKO
Z ANDĚLA, režie Ivo Kovařík.
(Boleradice)**

Původní hra člena souboru Ivo Kovaříka, který vedle již zmíněné režie je také duší scénografie, je základem autorského divadla. Příběh party mladých lidí, kteří přes divadlo a kamarádství dospějí k tvrdé realitě rozpadu soudržnosti, je závažným obecným tématem o lidské pospolitosti.

Režijní pojetí inscenace bylo jasné a přehledné. Hudba byla hlavní složkou inscenace. Nebyla to však pouze jednotlivá hudební čísla, ale skladby většinou posouvají děj a jsou emočním pokračováním činoherních částí. Hudba vykazuje mimořádně vysoké kvality, a to od skladeb a jejich aranžmá přes nahrávky až k nadstandardním pěveckým výkonům zpívaným pomocí mikroportů na halfplayback.

Co se zcela nezdařilo, byla skutečnost, že soubor s vlastními znaky či symboly postav nepracuje zcela důsledně v souladu s vývojem příběhu a s osudy jednotlivých postav. Bylo by potřeba vyjasnit a vyčistit i několik konců inscenace.

Představení bylo průkazně silným emocionálním divadelním zážitkem pro diváka.

*Porota: Petr Hlaváč, Karel Tomas, Dušan Zakopal – zástupce
SČDO, Iva Kahounová – tajemník
poroty*

**Hodnocení
vybraných
představení
do programu
XL. Krakonošova
divadelního podzimu**

DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou: LIMONÁDOVÝ JOE, komedie Jiřího Brdečky (J. Důl)

Druhým představením Josefodolské přehlídky byl LIMONÁDOVÝ JOE v podání Divadelního spolku Krakonoš z Vysokého nad Jizerou. Výjimkou bylo uvedení inscenace na domácím jevišti ve Vysokém, kdy byl vypraven pro část publika a porotu autobus. Toto nezvyklé řešení má své opodstatnění: inscenaci nelze „zmenšit“, a to nejen vzhledem ke stavbě scény, ale také k počtu účinkujících.

Režisérka Marie Trunečková vyšla z literární podoby filmového scénáře Jiřího Brdečky, aniž by hledala jakékoli vnější prostředky k úpravám pro jeviště. Naopak, jako hlavní princip zvolila co nejdokonalejší převod prozaického líčení, doplněný až útržkovitými promluvami jednotlivých osob. Filmový střih detailů nahradila širokým záběrem s využitím početného komparzu, který v takovém rozsahu na amatérském jevišti bývá skutečně vzácným jevem.

Toto vytváření krátkých dialogů, zarámovaných choreograficky propracovanými akcemi sboru s drobnými